

๑๐

ความประมาท - ความไม่ประมาท

ความประมาทนะ คือเพลอไป ความไม่ประมาทนะ คือความไม่เพลอ ไม่เพลอละ ใจจดใจจ่อทีเดียว นั่นอริศีล อริจิต อริปัญญา นี่เรียกว่าผู้ไม่ประมาท

ท่านจึงได้อุปมาไว้ ไม่ประมาท ไม่เพลอด้วยอะไร?

ไม่ประมาทไม่เพลอในความเสื่อมไปในข้างต้น ในปัจจุบันวาทะ ไม่ประมาทไม่เพลอในความเสื่อมไป **นึกถึงความเสื่อมอยู่เสมอ** ให้เจอความเสื่อมไว้ในเสมอ

นึกหนักเข้าๆ แล้วใจหาย เอ๊ะ...นี่เรามาคนเดียวหรือ เอ๊ะ...นี่เราก็ตายคนเดียวซี

บุรพชนต้นตระกูลของเราไปไหนหมดละ อ้าว...ตายหมด เราละ ก็ตายแบบเดียวกัน ตกใจละคราวนี้ ทำชั่วก็เลิกละทันที รีบทำความดีโดยกะทันหันทีเดียว เพราะไปเห็นความเสื่อมเข้า

ถ้าไม่เห็นความเสื่อมละก็ กล้าหาญนัก ทำชั่วก็ได้ ต่ำว่าผู้หลักผู้ใหญ่ได้ตามชอบใจ

ถ้าเห็นความเลื่อมแล้ว กราบผู้ใหญ่ปลุกๆ ทีเดียว
เพราะเหตุอะไรล่ะ เพราะเห็นความเลื่อมเข้า มันไม่ประมาท ถ้า
ว่าประมาทเข้า ก็ไปอีกเรื่องหนึ่ง

เพราะฉะนั้นสำคัญนักความไม่ประมาท

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ปัจฉิมวาจา”

๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗